

[Gørt Petersen]

udøvelsen af kontrollen har til formål at sikre, at landets love overholdes, og at ulovlig efterretningsvirksomhed fra andre lande, private personer eller grupper forhindres . . .«.

Men hvad var det så, der blev afdækket, først gennem Ekstra Bladets artikler og senere igennem kommissionsdomstolens arbejde? Så sandelig ikke på nogen måde gennem de svar, den ansvarlige minister gav medlemmer af dette ting. Det var, at en gruppe private personer udøvede ulovlig efterretningsvirksomhed, denne gang med en statslig myndigheds billige og aktive medvirken. Ifølge kommissionsdomstolen blev Hetler kontaktet af forsvarrets efterretningstjeneste, og han blev ikke alene selv ansat som spion, der blev også indgået aftale med ham om, at han skulle bruge sin mystiske organisation kaldet »Komiteen til forfatningens beskyttelse« i spioneriets tjeneste.

Jeg mener, at allerede på dette punkt, ved at man betrodde kampen mod såkaldt nedbrydende virksomhed til chefredaktøren for Minut og hans håndgangne folk, er dagsordenen af 18. februar 1976 krænket.

Men det bliver værre endnu. For hvad er det så for nogle aktioner, som denne private, men af forsvarrets efterretningstjeneste ansatte spiongruppe går i gang med på efterretningstjenestens ordrer? Det er at udspionere en fuldt lovlig forening, Militærnægterforeningen. Det er at udspionere de studerende og plante spioner på universiteterne. Det er at forsøge at opkøbe våben fra, hvad der kaldes en ekstrem organisation, hvis identitet dog aldrig er blevet fastslået, hvad jeg godt kan forstå.

Det er at rapportere om daværende forsvarsminister Kjeld Olesen. Jeg gør udtrykkelig opmærksom på, at ifølge kommissionsdomstolens beretning, side 59, blev denne rapport reit bestilt af forsvarrets efterretningstjeneste. Det refereres, at Hetler sagde til kaptajnøjnant Schmidt, at »han havde noget på Kjeld Olesen.« Og hvad sagde Schmidt? Han sagde ikke: stop lidt, Kjeld Olesen er forsvarsminister, det er min chef, det vil jeg overhovedet ikke høre om, det blander jeg mig ikke i. Nej, ifølge kommissionsdomstolen bad han om at få dette uddybet. Han bad om at få dette uddybet!

Videre blev Hetler sat til at udspionere anti-NATO-organisationer og især Kommunistisk Ungdomsforbund forud for et

NATO-møde i foråret 1972 og få en spion anbragt i disse organisationer. Han blev sat til at udspionere og anbringe agenter på en konference, der blev afholdt af KFML i maj 1972, og han blev endelig sat til at infiltrere det kommunistiske parti, dvs. at plante spioner i det for at skaffe efterretningstjenesten et eksemplar af en rapport, som kommunisterne skulle være ved at udarbejde i 1971 om noget for efterretningstjenestens arbejde så afgørende som Danmarks økonomiske stilling uden for EF! Ja, der står der.

Dette og lidt mere til er kun det, der foreligger konkret oplysning om gennem kommissionsdomstolen. Hertil kommer så alt det på mystisk vis forsvundne materiale, mellem 20 og 30 bestilinger ifølge kommissionsdomstolen. Men bare det, vi kan se og få øje på, er mere end tilstrækkeligt til, at man må fastslå, at dette ting, som vedtog en dagsorden den 18. februar 1976, må gribe ind, hvis ikke det vil sætte enhver troværdighed over styr.

I kølvandet på selve sagen om forsvarrets efterretningstjenestes samarbejde med Hetlergruppen er der imidlertid i kommissionsdomstolens beretning kommet andre ting frem, som bør kunne overbevise enhver om, at noget er rivende galt.

Der er først omstændighederne omkring regeringserklæringen af 30. september 1968. Det var den, der sagde, at nu holdt man op med at registrere folk alene på grund af deres politiske overbevisning. For det første forsikrede man os i de nærmest følgende år gang på gang om, at det materiale, der byggede på den slags registreringer, var blevet tilintetgjort. Nu erfarer vi fra kommissionsdomstolen, at daværende forsvarsminister Brøndum ved en tilfældighed i 1974 - dvs. 6 år senere - opdagede, at forsvarrets efterretningstjeneste endnu ikke havde tilendebragt, hvad man her kalder saneringen.

For det andet erfarer vi, at de enkelte sagsbehandlere - som det så smukt hedder - i forsvarrets efterretningstjeneste i et vist omfang har rådet over deres egne personkartoteker, også efter 1968, med politiske registreringer bl. a. af »personer, der måtte antages at være modstandere af forsvarret«, i hvert fald for Bornholm og Sønderjylland. Disse kartoteker hævdes at være destrueret i 1973, men for Sønderjyllandskartotekets vedkommende med den udtrykkelige begrundelse, at »dets oplysninger var forældede og ubrugeli-